

Takó, otrok, računsko drugo imaš pravilo:
Odštevaj dostikrat v življenji in obilo!

Množenje.

Moj dragi zmer te misel vodi:	Zmer moraš resno hrepeneti,
»Napredek moje găslo bodi!«	Koristno mnogo tú živeti,
Ker lep namen življenja je,	Ker Bog na svet postavil te
Pa treba za-nj truditi se.	Kot svoj množnik za dobro je.
Le množi dobra dela svoja,	Pomnožek del usmiljenja
Kar dá ti moč in volja tvoja!	Številk naj torej dosti imá,
Namena ako nočeš izgubiti,	In živel boš že tukaj srečno,
Vse dobro moraš tud' množiti.	Tam pa prejel plačilo večno!

Takó, otrok, računsko tretje imaš pravilo:
V življenji svojem množi dost'krat in obilo!

Deljenje.

Otrok in mož tud' starček še,	Takó sladíš jim ti življenje
Doklér mu le mogoče je,	In lajšaš bitko jim terpljenje.
Na tanko mora čas deliti,	Oj blagor ti, ak' dividenda
Ak' hoče enkrat srečen biti.	Imá v sebi kaj kvocijenta
Tedaj obračaj čas skerbno,	Brez zadolženja vsakega.
Da kaj koristil tebi bo!	Potem veselega sercá
Tud' deli svoje vednosti	In z mirno čisto ti vestjó
Med druge, kar dajó moči.	Pred božjo bodeš šel sodbó,
Sploh deli večkrat rad ti vse,	In vseh računarjev ti Mojster
Kar moč ti je, med reveže!	Takrat Sodnik ne bode ojster!

Takó, otrok, računsko zadnje imaš pravilo:
V življenji svojem deli dost'krat in obilo!

Poskus.

Le óni bodo enkrat srečni,
Ki jim poskus spregleda Večni!

Zemljepisje v ljudski šoli.

(Glej lanski tečaj „Uč. Tov.“!)

Slovenski Štajer.

O. Lansko in predlansko leto sem ti pripovedoval od Koroškega in Kranjskega; letos ti pa hočem odkazovati slov. Štajer.

J. Zakaj pa samo slovenski Štajer, povejte mi raji od vse štajerske zemlje!

O. Vsakega naj bolj zanimiva domači svet, vsega na enkrat tudi ne morem pripovedovati. Kraji, kjer bivajo Slovenci, je naša oža domovina; širja domovina nam je pa Avstrija.

J. Koliko svetá pa obsega slovenski Štajer?

O. Slovenski Štajer, je oni kos štirské dežele, na katerem prebivajo Slovenci. Naj južniši kraj je, kjer Sotla v Savo izteka, naj severnejše selo pa je vas Gorica, in njene okolice na levem bregu Mure unstran Radgone, na ogerski meji; ne dosti niže sta Špilfeld in Gomilica na desnem bregu Mure, niže lipniškega polja, in Sabota blizo koroške meje. Naj dalje proti zahodu leži gora Rinka v solčavskih planinah, naj dalje proti vzhodu pak je mejna zemlja med Središčem in Medjimurjem; dolgost slov. štirské zemlje znaša 18 avst. milj in širokost $12\frac{1}{2}$ avst. milj. Meri pa štirska slovenska zemlja $106\frac{1}{2}$ □ milj, namreč 103 meri mariborski okrog, in k temu še pridamo $3\frac{1}{2}$ □ milje, kar meri zemlja, na kateri v graškem okrogu še Slovenci bivajo. Naj viši kraj nad morjem je v solčavskih planinah gora Rinka, 8085' visoka, naj niže pa je ravnina pri Brežicah, ki je 444' nad morjem.

J. Ktere so pa tedaj deželne meje?

O. Na zahod je Koroško, na jug Kranjsko in Hervaško, na vzhod Ogersko; te deželne meje ločijo štirské Slovence od kranjskih, koroških in prekmurskih Slovencev in od sorodnjakov Hervatov; na sever proti nemškim prebivalcem ni je razun narodne, ki kaže, kako daleč Slovenci stanujejo, in kjer se začénja nemščina. Ta narodna meja je živa meja in se premika, kakor se samo po sebi razumeva, in gre sedaj z večine po okrožni meji mariborskega okroga, samo nekteri kosi slovenske zemlje še ležijo v graškem okrogu. Okrajna meja mariborskega okroga gre z večine po razvódu med Muro in Dravo.

Potem takem ostanejo v graškem okrogu sledeča slovenska sela in kraji:

1. v radgonskem okraji 5 vasi unstran Mure na ogerski meji, namreč: Poterna, Žetinci, Dedonek, Zenkovci, Gorica, in 4 okolice na desni strani Mure: Radehova, Plitvica, plitviški verh, Lešene in radgonsko predmestje Gris. Število prebivalcev v tej vasi je 2052. Razun imenovanih vasi in okolic so še v radgonskem okraji Segovci na pol, Černce in Marhečka vas do tretjine, Lutverci do četrte slovenske, pa tudi v drugih vaseh, kakor v Žepovcih Apačah in unstran Mure v Komcu, Pridovi, Farovcih, Ternovi, Vesci, Obrajni ali na Mejah in posebno tudi v mestu Radgoni še je mnogo Slovencev.

2. V mureškem okraji so slovenske srenje: Sladki verh, Rožengrunt (razun 4 posestnikov), Nasova, Velka, Draženverh in Ščavnica s Krembergom.

Z vsem vkup 2719 ljudi.

3. V lipniškem okraji so slovenske srenje:

Račje z večine do $\frac{1}{2}$	in ima	418 ljudi
Kamenik tudi do $\frac{4}{5}$	„ „	319 „
Ekberg do $\frac{2}{3}$	„ „	399 „
Senava ali Šenalče do $\frac{1}{2}$	„ „	411 „
Belič do $\frac{1}{2}$	„ „	299 „
Ebič do $\frac{1}{2}$	„ „	182 „

4. V arveškem okraji so slovenske srenje:

Kopla ima	1135 ljudi
Veliki Vave	540 „
Pesnica	804 „
Gradišče	878 „
Remšnik	530 „
Luče z večine	500 „
Klanec	319 „
Veče z večine	406 „

Naj manjše število v arveškem okraji se tedaj sme vzeti do 5200 ljudi.

5. V ilniškem okraji so še Slovenci deloma v srenjah sv. Lovrenec, na mali Radolni in v drugih srenjah prek razvodja, kot služebniki, pa tudi v Ilniku, toda njih število je neogibno nemčenu podverženo.

V vseh petih okrajih se tedaj kot naj manjša mera slovenske zemlje sme vzeti do 35000 oral ali $3\frac{1}{2}$ □ milj. Ob ravnanah je Slovenstvo naj dalje potisnjeno, na gorah se najdalje derži. Z ozirom na cerkveno razdelitev so tedaj Marija snežnica, sv. Duh pri Lučah, Kopla in z večine Luče slovenske župe in bi se še imele slovenski vladikovini pridružiti, Gomilica, Radgona, Špolfeld, Apače, Murek, Arvež, Ernoz in sv. Lovrenec pri Ilniku so le deloma slovenske, deloma pa nemške župe. Z ozirom na politično razdelitev so radgonski, mureški, lipniški, arveški okraj slovensko-nemško zmešani, ilniški pa večidel že nemški oziroma ponemčeni okraj.

T l a.

0. Slovensko Štirsko ima na mejah visoke planine, solčavske planine, korške planine, pa tudi sredi dežele ima svoje

Pohorje in dravsko pogorje nad Dravo, potem med Dravo in Savo dolgo pogorje od sv. Urše čez Javor, Stenico, konjiško goro, Boč in Rogatec do Maceljna, nadalje celjske bregove in konečno Bahora in Orlico. Mimo tega še polno hribov in gričev, ki redijo žlahten sad vsake bire. Pa stran rek in potočkov tudi lepih ravan, dolin in dolov ne manjka; v obče ima slovensko Štirsko nizka tla. (Dalje prih.)

Drobtinice iz dnevnika slovenskega učitelja.

Spisuje Josip Levičnik.

Motto: „Nulla dies sine linea“
Stari rimljanski pregovor.

I.

Med sredstva, ktere šteje že od nekdanj omikani svet v versto onih, ki služijo v dosego višje človeške izobraženosti, pridružujejo se zlasti tudi popotovanja po tujem, ter ogledovanje sprelepih pokrájin, naravnih čudov in slovečih mest. Ako se k takemu popotvanju privzame še izrečni namen, da se njemu pridružili bodo resnično koristni djanski poduki, in da „nota bene“ gre vse to na državne stroške, potem ni čuda, da iz naše male, pa lepe kranjske dežele oglasilo se je bilo preteklo leto 58 ljudskih učiteljev, ki so hrepeneli sprejeti biti v gospodarstveni kurz, ki je l. 1869. že vdrugič med šolskimi počitnicami privabil lepo kardelo vedoželjnih učiteljev v glavno metropolo obširnega našega cesarstva. Od nekdanj za popotovanja ves goreč, zraven pa — naj rečem brez lastne hvale — tudi za pridobljenje koristnih nauk, kar se dá, vnet, sklenil sem bil tudi jaz poterkati na vrata, ki so odpirala vhod v dvorane višjega izobraženja tako v gospodarstvenem oziru, kakor sploh tudi še k ogledovanju in občudovanju marsikaj družega, kar edino le vladarske stolne mesta vedoželjnemu morejo ponujati. Čakal in čakal sem rešitve svoje vloge, ker jo pa le ni hotlo biti, mislil sem si že prav za terdno, da tudi nad menoj se spolnilo bo, o čimur že sv. evangelij pravi: „Veliko je poklicanih, malo izvoljenih“. — Pa glej! 29. julija na večer dospè mi pismo dovolj častilnih besedi in sporočila: „Prošnja Vaša zarad Beča uslišana je; pripravite se torej za odhod, poprej pa še za konecletno šolsko skušnjo, ktera bodo 4. avg.; — dekret dobete še le pozneje v roke, 8. avgusta pak je zadnji